ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 12.

ΝΕΙΛΟΣ ΟΣΙΟΣ ΜΥΡΟΒΛΥΤΗΣ

ΒΙΟΣ

(Ἱερομονάχου Μαξίμου Καυσοκαλυβίτου: Ἀσκητικὲς μορφές, καὶ διηγήσεις ἀπὸ τὸν Ἄθω, Ἱερὸν Κελλίον Ἁγ. Ἀντωνίου, Κρύα Νερά, Ἅγιον Ὄρος, 20064)

Ἡ περιοχὴ Ἅγιος Νεῖλος, κοντὰ στὰ Καυσοκαλύβια, ἐπῆρε τὸ ὄνομά της ἀπὸ τὸν Ὅσιο Νεῖλο τὸν Μυροβλύτη. Ὁ Ὅσιος Νεῖλος γεννήθηκε στὸ χωριὸ Ἅγιος Πέτρος τὴς ἐπαρχίας Κυνουρίας τοῦ νομοῦ Ἀρκαδίας τῆς Πελοποννήσου. Κατὰ κόσμον εἶχε τὸ ὄνομα Νικόλαος, τὸ ἐπώνυμο Τερζάκης. Ἀπὸ μικρός, ἀκολούθησε τὸν θεῖό του Μακάριο ἱερομόναχο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μαλεβῆς, ποὺ βρίσκεται μία ὥρα μακριὰ ἀπὸ τὸν Ἅγιο Πέτρο. Ὁ Μακάριος ἐξεπαίδευσε τὸν μικρὸ Νικόλαο στὰ ἱερὰ γράμματα καὶ τὶς ἀρετὲς τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς καὶ τὸν ὁδήγησε στὴν χειροτονία στὸ Μοναστήρι τῆς Μαλεβῆς. Ἐποθοῦσαν καὶ οἱ δύο νὰ ἔχουν θειοτέραν ζωήν, καὶ γιὰ αὐτὸ ἐγκατέλειψαν τὴν πατρίδα τους καὶ ἦλθαν στὸν εὐλογημένο Ἄθωνα, ὅπου ἀγόρασαν ἀπὸ τὴν Μεγίστη Λαύρα τὸν τόπον δι' ἓν φλωρίον. Κοντά, ὑπῆρχε μόνο τὸ ἡσυχαστήριο τοῦ Ἁγίου Συμεὼν τοῦ Θεοδόχου. Ἔκαναν πολλοὺς κόπους νὰ κάνουν τὸν ἀκατοίκητο παντέρημο τόπο κατοικήσιμο καὶ τὸν ὀνόμασαν Ἁγία Πέτρα, ἀπὸ τὸν Ἅγιο Πέτρο ποὺ ἀσκήτεψε στὸ κοντινὸ σπήλαιο καὶ ἀπὸ τὸ χωριὸ Ἅγιος Πέτρος ἀπὸ ὅπου κατάγονταν. Ἔκτισαν τὸν ναΐσκο τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ, γνωρίζοντας δὲ καὶ τὴν τέχνη τῆς ζωγραφικῆς, ἱστόρησαν αὐτὸν πλουτίζοντάς τον μὲ διάφορα σκεύη καὶ βιβλία.

Ὁ Ὅσιος Νεῖλος ποθώντας ἀκόμη περισσότερη ἡσυχία, καταφλεγόμενος ἀπὸ θεῖο πόθο γιὰ ἐρημικότερο τόπο, κατοίκησε σὲ σπήλαιο κατάκρημνο ἀπὸ τὰ δύο μέρη, φοβερὸ στὴν θέα, προσευχόμενος καὶ καταγινόμενος σὲ θεωρίες. Πόσα δάκρυα ἔχυσε ποταμηδόν, καὶ πόσους ἀγῶνες, ἀγρυπνίες, γονυκλίσιες, νηστείες ὑπέμεινε! Πόσες φαντασίες καὶ φοβερισμοὺς ἐδοκίμασε ἀπὸ τοὺς δαίμονες ποὺ ἔπασχαν νὰ τὸν κατακρημνίσουν καὶ ἐκδιώξουν ἀπὸ ἐκεῖ! Πόσες καὶ πόσες ἀγγελικὲς ὀπτασίες καὶ παρηγοριὲς εἶδε, ἀδύνατο νὰ διηγηθῇ κανείς! Λειτουργοῦσε στὸ παρεκκλήσιο τοῦ σπηλαίου, ποὺ κατασκεύασε μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, καὶ μετέδιδε τὸν Ἄρτο τῆς Ζωῆς στοὺς γύρω ἀσκητὰς καὶ ἐρημίτας. Βλέποντας ὁ Θεὸς τὴν καρδιά του καὶ τὴν ὑπομονὴ ποὺ εἶχε, τὸν ἐδόξασε μὲ ἀγγελικὴ παράσταση στὴν κοίμησή του, ἡ ὁποία ἔγινε τὸ ἔτος 1651, τὴν 12η Νοεμβρίου μνήμη τοῦ Ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Νείλου τοῦ σοφοῦ, τὴν ἡμέρα δηλαδὴ τῆς ἑορτῆς του, ἀνεπαύθη σὲ ἡλικία 50 ἐτῶν. Τὸ σῶμά του ἐνταφιάσθηκε ἀπὸ τοὺς μαθητάς του κοντὰ στὸ σπήλαιο καὶ ἀνέβλυσε μύρο εὐῶδες ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὸν τάφο του μέχρι κάτω στὴν θάλασσα, σὰν ἀπὸ κρήνη· μοναδικὸ φαινόμενο νὰ ῥέῃ ἀπὸ ὕψος 250 μέτρων ἕως τῶ κυμάτων! ἰάτρευε κάθε ἀσθένεια τῶν προσερχομένων μὲ πίστη. Τὸ καιρὸ ἐκεῖνο ἕνας νέος Ὅσιος, ὁ Ὅσιος Ἀκάκιος, στὴν πλαγιὰ ἀπέναντι ἀπὸ τὸ σπήλαιο ὅπου ὁ Ἅγιος Μάξιμος ἀσκήτευσε τὸν 14ον αἰῶνα, ἔρχεται νὰ ἀγωνισθῇ, νὰ λάβῃ τὴν σκυτάλη τοῦ ἀγῶνος. Θόρυβος ὅμως καὶ ἀκαταστασία μεγάλη ἀπὸ θάλασσα καὶ στεριὰ ἐγινόταν. Οἱ πιστοί, ἔρχονταν ἀπὸ τὴν θάλασσα γιὰ νὰ λάβουν τὸ εὐῶδες καὶ θαυματουργὸ μύρο τοῦ Ὁσίου Νείλου, οἱ πειραταὶ ὅμως τοὺς αἰχμαλώτιζαν, καὶ ὅσους ἔρχονταν ἀπὸ τὴν ξηρά, οἱ λησταὶ τοὺς κατέκλεπταν καὶ τοὺς ἐβασάνιζαν στὸ σημεῖο τῆς Τεθλιμμένης Ὁδοῦ. Ὁ ὅσιος Ἀκάκιος, γιὰ

νὰ σταματήσουν αὐτὰ καὶ γιὰ νὰ διατηρηθῇ τὸ ἡσυχαστικὸ τοῦ τόπου, ἔκαμε προσευχή, καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἄκουσε καὶ ἐσταμάτησε ἡ ῥοὴ τοῦ μύρου.

Πολλὰ θαύματα ἐπετέλεσε ὁ Ὅσιος καὶ στοὺς καυσοκαλυβίτες μοναχούς, οἱ ὁποῖοι διόρθωσαν τὸ μονοπάτι καὶ κατασκεύασαν ἀρκετὰ σκαλιά, λαξεύοντας καὶ κτίζοντας τὸν φοβερὸ κρημνό. Λειτουργοῦσαν στὸν ναΐσκο μέσα στὸ σπήλαιο, ποὺ εἶχε κατασκευάσει ὁ ἴδιος ὁ Ὅσιος, ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Θέλησαν ἀργότερα νὰ κτίσουν καὶ νέα ἐκκλησία, πιὸ μεγάλη, ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ὁσίου Νείλου καὶ σκάπτοντας τὰ θεμέλια εὑρέθη ὁ τάφος καὶ τὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου, ἐκπέοντα εὐωδίαν ἄῤῥητον, τὸ ἔτος 1812 Μαΐου 7, κατὰ τὴν ὁποίαν ἑορτάζεται ἀπὸ τότε καὶ ἡ μνήμη του. Μὲ μεγάλη χαρά, μετακομίσθησαν μεγαλοπρεπῶς τὰ λείψανα τοῦ Ἁγίου στὴν Μεγίστη Λαύρα, ὅπου τὰ ὑποδέχθηκε ὁ ἐξόριστος τότε Πατριάρχης Γρηγόριος ὁ Ε΄, ἄφησαν δὲ τὴν σιαγόνα μόνο στὸ κελλὶ τοῦ Ὁσίου καὶ τὸν βραχίονα τῆς χειρός, στὴν Σκήτη, πρὸς ἁγιασμὸ τῶν ἐνασκουμένων πατέρων καὶ τῶν προσκυνητῶν. Πολλὰ δὲ θαύματα ἔγιναν σὲ πολλούς, κατὰ τὴν ἀνακομιδὴ τῶν ἱερῶν λειψάνων καὶ ἰάσεις διαφόρων ἀσθενειῶν ἐτελέσθησαν. Τὸν τάφο τοῦ Ἁγίου ἐκαλώπισαν πίσω ἀπὸ τὸ Ἅγιο Βῆμα, καθὼς φαίνεται ἕως σήμερα. Τὸ σπήλαιο διαμορφώθηκε σὲ ἀσκητήριο μὲ κάποια ὑποτυπώδη καλύβα ἐμπρός του καὶ κατὰ καιρούς, κατοίκησαν διάφοροι πατέρες ποθοῦντες τὴν ἄκρα ἡσυχία καὶ ὑπηρετοῦντες τὸ προσκύνημα ὡς ἱερεῖς καὶ πνευματικοί.